கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம்

கரும்பறவை

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை வளர்த்தெடுக்கும் போது, தென் தமிழீழப் பகுதிக்கு ஆயுதங்கள் கொண்டு செல்லப்படுகையில் சந்தித்த சம்பவங்கள், எதிர் கொண்ட நடவடிக்கைகள் கற்றுக் கொண்ட அனுபவங்கள் என்பன இங்கு நினைவு கூரப்படுகின்றன. தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் வளர்ச்சியடைந்துள்ள இந்த வேளையில் உணர்வுபூர்வமிக்கதான எங்களுடைய போராட்டத்தை விளக்குகின்றது இக்கட்டுரை.

சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி

ஈச்சிலம்பத்தையில் பரமதேவாவையும், தீசனையும் தங்க வைத்தோம். ஆயுதங்களையும் பகிர்ந்து கொண்டோம். ஏனெனில் எல்லோரும் ஒரேயடியாக பயணமாகும்போது வழியில் ஏதாவது நடந்தால் முழு ஆயுதமுமே போய்விடும். ஆகவே, ஒரு பகுதியினருக்கு ஏதாவது நடந்தாலும், மறுபகுதியினரின் ஆயுதங்களாவது மட்டக்களப்புக்கு போகவேண்டும் என்பதில் அனைவரும் உறுதியாக இருந்தோம்.

நானும் இளங்கோவும் மட்டக்களப்பு எல்லைக்குள் கால்வைத்தோம். நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னரே நாம் புறப்பட்டுவிட்டோமாகையால் எமக்கு எவருடனும் தொலைத் தொடர்பு இருக்கவில்லை. மட்டக்களப்பு நிலமையும் தெரியாது. ஆகவே விடயம் தெரியாமல் எமது பழைய தொடர்புகள் இருந்த வீடுகளுக்குப்போகவும் முடியாது. ஆகவே தண்ணீரையும், சாப்பாட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு நான் தனியாகத் தங்கினேன். வெருகலுக்கும் வாகரைக்கும் இடையில் உள்ள சிறிய காட்டுப் பகுதியில் -சிறிய மலை ஒன்றில் நான் தங்கினேன். வாகரையில் இராணுவ முகாம் இருப்பதால் மிகவும் அவதானமாகவே இருக்கவேண்டியிருந்தது. இளங்கோ மட்டக்களப்பு நகரத்திற்குச் சென்று, நிலமையை அவதானித்த பின்னர் சந்திரண்ணாவை (காசி ஆனந்தனின் சகோதரர்) அழைத்து வந்தார்.

ஒரு அதிகாலைப் பொழுதில் எமது பயணம் மீண்டும் தொடர்ந்தது. வாகரை இராணுவ முகாமைத் தவிர்த்து பிரதான வீதியால் எமது பயணம் தொடர்ந்தது. இரு தடவைகள் ரோந்து சென்ற படையினரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

மட்டக்களப்பு நகருக்குள் நாம் சென்றதன் பின்னர் இளங்கோவும், சந்திரண்ணரும் மீண்டும் ஈச்சம்பலத்தைக்குச் சென்றனர். பரமதேவாவையும், தீசனையும் சந்திரண்ணையுடன் அனுப்பி வைத்தார் இளங்கோ. உபஇயந்திரத் துப்பாக்கிகளும், றிப்பிட்டர்களும் மட்டக்கள்ப்புக்கு வந்துவிட்டன.

இயக்கத்தில் இணைந்து பயிற்சிக்குப் போனவர்கள் பயிற்சி முடிந்து வந்ததும் பெற்றேரைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்வது வழக்கம். ஆனால் பரமதேவாவின் விடயம் சிக்கலானது. பரமதேவா ஏற்கனவே மட்டக்களப்பில் பிரபல்யமானவர். இவர் வந்து நின்கிறார் என்றால் படையினர் உசாராகிவிடுவார்கள். அதைவிட அவர் தாய் தங்கியிருந்த வீடு (இவரது சகோதரியினுடையது) மட்டக்களப்பு பிரதான முகாமிற்கு மிக அருகிலேயே இருந்தது. என்றாலும் சந்திப்பைத் தள்ளிப் போட முடியாது. பரமதேவாவை அணுகினேன். சிக்கலை அவருக்கு விளக்கினேன். இறுதியாக,

"அம்மாவை அங்கை போய்ச் சந்திக்கிறதெண்டாலும் சரி; இல்லாட்டி வேற வீட்டில சந்திக்க ஒழுங்கு . செய்யிறதெண்டாலும் சரி... உங்கட விருப்பம் " என்றேன்.

அதற்கு பரமதேவா கூறிய பதில், போராட்டத்தின் மீதும் தனது தாயின் மீதும் பரமதேவா வைத்திருந்த பாசத்தை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியது.

"நான் அம்மாவை வீட்டில மட்டுமில்ல, எங்கேயும் சந்திக்க விரும்பவில்லை. நான் போராட்டத்தில இறங்கினதுக்குப் பிறகு அம்மா என்னை ஒரு கைதியாகத்தான் சந்திச்சிருக்கிறா -ஒரு வீரனாய்ப் பார்க்கயில்லை! அதால நான் இனி ஒரு பீ(F)ல்ட் செய்து அதில எடுத்த ஆயுதத்தைக் கொண்டு போய்த்தான் அம்மாவுக்கு முன்னால நிக்க வேணும். " -எவ்வளவு வித்தியாசமானவன் இவன்?.

ஆனால், அவனது கனவுகள்......

பரமதேவா சிறையிலிருந்து தப்பிய ஒரு வருடப் பூர்த்தி தினமான 22. 09. 1984 அன்று களுவாஞ்சிக்குடி காவல் நிலையத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுத்தோம். கைக்குண்டெறிவதில் தேர்ச்சி பெற்ற சந்தோசம் இந்தத் தாக்குதலுக்கும் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தான். திருநெல்வேலித் தாக்குதல், ஒட்டிசுட்டான் காவல் நிலையத் தாக்குதல் போன்ற தாக்குதல்கள் 'கைக்குண்டு எறிவதற்கு சந்தோசம்தான் சரியான ஆள்' என்ற நிலையை உருவாக்கியிருந்தன. (நாங்களே தயாரித்த கொழுத்தி எறியும் குண்டுகள் தான் அப்போது நாங்கள் பாவிப்பது) இளங்கோவின் குழந்தைக்கு உடல் நலமில்லாததால் அத்தாக்குதலில் ஈடுபட இளங்கோவை நாம் அனுமதிக்கவில்லை. குழந்தையின் சுகயீனத்தைவிட தாக்குதலுக்கு தன்னை அனுமதிக்காததே பெரிய கவலையாகத் தெரிந்தது இளங்கோவுக்கு. காயமடைந்தவர்களை பராமரிக்க வேண்டுமென்பதற்காக சந்திரண்ணைக்கும் தாக்குதலில் ஈடுபட சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படவில்லை. மொத்தம் 15 பேர் இத்தாக்குதலில் கலந்து கொண்டோம். இதில் சந்தோசம், பரமதேவா, யோகன், கடவுள், காந்தன், சாள்ஸ், ரவி, சிவம் அண்ணர், பிரான்சிஸ், டேவிட், தீசன், கணேஸ், நான் ஆகிய 13பேரே இயக்கத்தின் முழுநேர உறுப்பினர்கள். சாரதிகளாக வந்த இருவரும் ஆதரவாளர்களே. அதில் ஒருவர் திருமணம் செய்து இருவாரங்கள் கூட ஆகவில்லை. (இவர் பின்னர் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டார்.) நான்கு றிப்பிட்டர்கள், இரண்டு உபஇயந்திரத் துப்பாக்கிகள், இரண்டு சுழல்துப்பாக்கிகள், ஒரு வேட்டைத்துப்பாக்கி (ஒரு ஆதரவாளரிடம் பெற்றது) என்பனவே இத்தாக்குதலுக்கு நாம் கொண்டு சென்றவை. (இதிலும் ஒரு றிப்பிட்டர் வேலை செய்யவில்லை)

இத்தாக்குதல் நாம் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறான விளைவையே கொடுத்தது. பரமதேவாவையும் ரவியையும் நாம் பறிகொடுக்க நேர்ந்தது. தாக்குதலின் ஆரம்பத்திலேயே ரவியும் பரமதேவாவும் காயமடைந்து விட்டனர். வலியினால் கத்திக் கொண்டிருந்த ரவியைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தார் பரமதேவா: "பார்! எனக்கும் தான் காயம் உள்ளே போனவங்கள் வெற்றியோட வருவாங்கள். கொஞ்சம் பொறு!" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் நேரஞ்செல்லச் செல்ல நிலமை மோசமாகவே இருவரும் தீர்மானித்து சயனைற் உட்கொண்டு விட்டனர். தாக்குதலை நிறுத்தி விட்டு நாம் பின்வாங்கும்போது இருவரையும் தூக்கப் போனோம். ரவி பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடந்தான். அதைச் சொல்லத்தான் பரமதேவா உயிரோடு இருந்தாரோ?.

"நாங்கள் ரெண்டு பேரும் கதைச்சு முடிவெடுத்து சயனைற் அடிச்சிட்டம். அதைவிட என்னையெல்லாம் உங்கலால தூக்கமுடியாது. (அவர் கட்டுமஸ்தான தேகமுடையவர்) நீங்கள் எல்லோரும் தப்பிப்போங்கோ. எனக்காக ஒன்றுமட்டும் செய்யுங்கோ -அம்மாட்டைப் போய்ச் சொல்லுங்கோ-உங்கட மகன் சண்டையிலதான் செத்தானெண்டு -ஏனெண்டா அண்ணர் புளட்டில இருக்கிறார். அதால வேறமாதிரிக் கதை வரும். அதால அம்மாட்டைச் சொல்லுங்கோ-நான் சண்டையிலதான் செத்தனெண்டு!".

வெற்றிகரமான தாக்குதல் ஒன்றின் பின்னால், அதில் கைப்பற்றப்பட்ட ஆயுதங்களுடன் -பெருமையுடன் தாயின்முன்னால் நிற்கவேண்டுமென்று கனவு கண்ட பரமதேவா அது நிறைவேறாதென்ற நிலையிலும் இயக்கத்தின் மீது பழிச்சொல் விழக்கூடாதே என்ற அவரது துடிப்பு- இதைவிட இயக்கங்கள் ஒவ்வொன்றையும் பற்றிய அவரது கணிப்பீடு?.

அந்தத் தாக்குதலின் விளைவாக கைப்பற்றப்பட்ட 303 றைபிளுக்கு "ராஜாரவி"எனப் பெயரிட்டோம்.

* * * *

மட்டக்களப்புக்கும் மூதூருக்கமிடையிலான தொடர்புகளை இளங்கோவே கவனித்துக் கொள்வார். ஒருமுறை காட்டு வழியாக அவரும் காந்தனும் டேவிட்டும் செல்லும்போது வீதியமைப்பு தொடர்பான வேலைகளை மேற்கொள்ளும் சில சிங்கள உத்தியோகத்தர்களைக் கண்டுவிட்டனர். (புதிய சிங்களக் குடியேற்றங்களை மேற்கொள்ளவே இவ்வீதியமைப்பு திட்டமிடப்பட்டது. இத்திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தால் மட்டக்களப்பு மாவட்டமும் திருமலை மாவட்டமும் சிங்களக் குடியேற்றத்தால் துண்டாடப்பட்டிருக்கும். ஆனால் அவர்கள் இவர்களைக் காணவில்லை) இவர்கள் காட்டிற்குள் ஒழிந்து கொண்டனர். காலையிலிருந்து மாலைவரை அசையமுடியாத நிலை. சாப்பாடும் இல்லை. தண்ணீரும் இல்லை. கிளா என்ற காட்டுக்காயை மட்டும் சப்பிக் கொண்டு இருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வரவிருக்கும் ஆயுதங்களையும் போராளிகளையும் மட்டக்களப்புக்கு கொண்டு வருவதற்காகவே இவ்வளவு சிக்கல் நிறைந்த பிரயாணங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. (இப்பாதையை இளங்கோவுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் கிருமிச்சையைச் சேர்ந்த நல்லதம்பி என்பவர்) இந்நிலையில், "எனக்கு பிள்ளை கிடைக்கப் போகுது வீட்டில எனக்கு அவரை விட்டா உதவி ஒண்டுமில்ல. அதால கொஞ்ச நாளைக்கு அவரைத் தூர இடம் ஒண்டுக்கும் அனுப்பாதைங்கோ!" என்று செய்தியனுப்பினார் ஜெயந்தி. (இளங்கோவின் மனைவி). நானும் ஒப்புக் கொண்டேன். ஆனால், இளங்கோவின் மூன்றாவது பிள்ளை தேன்மொழி பிறந்த பதினோராம் நாள். இந்தமுறை கட்டாயம் ஆட்கள் வருகிறார்கள். ஆயுதங்கள் வருகின்றன என யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு செய்தி கிடைத்தது.

ஏற்கனவே இரு தடவைகள் இவ்வாறு செய்தி வந்து மட்டக்களப்பிலிருந்து மூதூருக்குச் சென்று வெறுங்கையுடன் திரும்பிவந்தவர் இளங்கோ. இந்த முறையும் கிடைக்குமென்பதில் அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

இந்நிலையிலும் இளங்கோவைத்தான் அனுப்பவேண்டும். ஏற்கனவே போயிருந்தாலும் இளங்கோவுக்குத் தெரிந்த அளவுக்குச் சரியாக காட்டுப்பாதையைப் பிடிக்கமாட்டான் காந்தன். இந்த ஒரு தடவை போனால் சரியாகப் பிடித்துவிடுவான். ஆனபடியால் இந்தமுறை மட்டும் இளங்கோவை மூதூருக்கு அனுப்புவோம். இதுதான் கடைசித் தடவை; இனிமேல் கர்ந்தன்தான் இந்த வேலைக்குப் பொறுப்பு என தீர்மானித்த நான் எனது தீர்மானத்தை இளங்கோவுக்குச் சொன்னேன். இளங்கோ காந்தனையும் கூட்டிக் கொண்டு மூதூருக்குப் புறப்பட்டார்.

தன்னியக்க றைபிள்களுடன் முதல் தொகுதிப் போராளிகள் மட்டக்களப்புக்குச் செல்லப் போகிறார்கள். எனவே 'வழியில் பிரச்சினையில்லை' என்பதை உறுதிப்படுத்திய பின்னரே அவர்

"தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் நாம் கைப்பற்றிய ஆயுதங்களில் பெரும்பாலானவை மட்டக்களப்பு -அம்பாறைப் பிரதேசத்திலிருந்தே பெறப்பட்டன. இன்று யாழ்ப்பாணம் கோட்டை எம்மால் விடுவிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றால் மட்டக்களப்புப் போராளிகளும்தான் அதில் பங்காளிகள். மட்டக்களப்புப் போராளிகளும் அங்கு வீரச்சாவு அடைந்துள்ளார்கள்" .

களை வெருகல் ஆற்றுக்கு (மட்டக்களப்பு -திருமலை எல்லை) அப்பால் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டும் எனக்கருதிய இளங்கோ கஜேந்திரனுடன் ஒரு மிதிவண்டியில் வெருகலை நோக்கி வந்தார்.

வெருகலை அண்மித்தபோது தான் (ஒரு வளைவில்) துறைக்கு அப்பால் பேரூந்து நிற்பதைக் கண்டார். உடனே "எனக்கு சந்தேகமாய் இருக்கு, சைக்கிளைத் திருப்பு" என்று கஜேந்திரனிடம் கூறினார். கஜேந்திரன் சைக்கிளைத் திருப்பினான். சடசட வென வேட்டொலிகள் கேட்டன.

தொடர்ச்சி 14ம் பக்கம்